

ще можеш ли да земеш писмо-то съ себе си въ вѣчность-тѣ, за да слушашъ какъ го четѣтъ тамъ, и да ся радувашъ, както и сега ся радувашъ въ любовь-тѣ на сына си? Священникъ-тъ и' казалъ това на кѣсо и съ сладкъ гласъ, но думы-ты му, като единъ ножъ отъ двѣ-тѣ страны острѣ, проболѣ сердце-то на вдовицѣ-тѣ, която поронила сълзы, даже и лице-то и' поблѣднѣло, и начала да въздыша тежко. Подиръ малко мълчаніе Священникъ-тъ пакъ началъ да и' говори: Не щѣше ли да ся радувашъ отъ всичко сердце, ако да бѣхъ ти далъ и азъ едно писмо писано не отъ сына ти, но отъ оногова, който тя е обикналъ преди до ся роди сынъ ти съ най сладкъ и най пламеннѣ любовь, и не съ такавъ каквато сынъ ти има къмъ тебе, но съ по голѣмъ отъ таѣхъ, който ты осѣщашъ къмъ рожденный-тъ си сынъ. Добрѣ щѣше да бѣде ако бѣхъ ти прочелъ и азъ това писмо, и да ти кажъ да начнешъ да обичашъ оногова, който е писалъ, и съ всичко сердце да го вѣрувашъ, и да имашъ на него всичкѣ-тѣ си надеждѣ; защото той може да направи за тебе смърть-тѣ радостнѣ, даже и гробъ-тъ да ти ся вижда прекрасенъ, и като едны врата, презъ които ще заминешъ въ вѣчный-тъ и блаженный-тъ животъ, гдѣто смърть-та и горестъ-та не могатъ да влезтъ, и гдѣто самъ Богъ ще отрие сълзы-ты ти. Ахъ! азъ щѣхъ да ви благодарѣ отъ всичко сердце, отче честный, ка-